EĞITIM Eğitilecek Öğrenciler

Oturum 16: Üremek için Yaratılmış (8a)

Ron Lively, M.Div., M.A. tarafından sunulan – BiblicalMentoring.org (Çalışmalar)

Adım 1: Açılış duası

Adım 2: Her kişi anı ayetinden alıntılar: ŞIIR: **1. Selanikliler 2:19-20**
19 "Çünkü umudumuz, sevinçimiz ya da taçımız nedir
Rab'bimiz İsa'nın önünde onun gelişiyle övünmek?
Sen değil misin? 20 Çünkü sen bizim şanımız ve sevinçimizsin."

3. Adım: *İncil Bölümü'nün tamamını veya bir kısmını okuyun ve tartışın:* **1. Selanikliler 2**

Adım 4*:* Kişisel başvurular ve/veya grup tartışmaları için sorular:

1. Hangisi önce gelir? Tavuk mu yumurta mı? Kendine mi ölmek yoksa öğrenci olmak mı?

2. Phillips, meyve vermenin, Tanrı'nın Ruhu'nun sizde bir öğrenci olarak yarattığı karakteri başkalarında yeniden üretmek anlamına geldiğini söylüyor. Bu basit plana katılıyor musunuz? Başkalarında bunu eğitiyorsunuz.

3. Phillips ayrıca Pavlus ile birlikte İsa'nın tavizsiz olduğunu - ya inanan ürediğini ya da Mesih'in takipçisi olmadığını belirtir. Eğer katılıyorsanız, bunun sonuçları nedir?

4. Yazar ayrıca Şeytan'ın yalanının bizim mürit yetiştirecek kadar iyi olmadığımızı söylüyor. Ama sizi öğrenciler yetiştirmeye nitelikli kılan şey sizin iyiliğiniz değil, içindeki Mesih'in mükemmelliğidir. Ayrıca, önemli olan ne bildiğiniz değil, kimi tanıdığınız (İsa) olmasıdır.

5. Şüphesiz, terbiye etmek zor bir iş olabilir ama ödüllendirici bir hizmet olabilir! Ama basit gerçek şu ki, eğer kendin için öldüyseniz, Krallığını ilerletmek planına katılırsanız, yani halkını eğitmek için Mesih karakterini sizinle yeniden üretecektir.

Adım 5*: Kitaptan içeriği okuyun ve tartışın:*

Yazara göre Bölüm 8a – Keith Phillips:

Kendin için öldüğünde, bir öğrenci olursun. Ve öğrenciler üremek için yaratılır. İsa net bir şekilde şöyle söyledi: "... Bir insan bende kalırsa... çok meyve verecek..." Yuhanna 15:5 NIV, italik eklendi). Yeni Ahit'te, Tanrı'nın Ruhu'nun sizde yarattığı karakteri başkalarında yeniden yaratmaktan daha yüksek bir çağrı, daha net bir görev yoktur. Mesih, her Hristiyan'ın ruhani meyve vermesini bekler. Pavlus, sağlıklı ruhani çocukların olmasının önemini şöyle açıklar: "Çünkü umudumuz, sevinçimiz ya da Rabimiz İsa geldiğinde onun huzurunda yüce yüceleceğimiz taçtır? Sen değil misin? Gerçekten de sen bizim yüceliğimizsin ve sevinçimizsin" (1. Selanikliler 2:19,20 NIV, italik eklenmiş). Pavlus, sadece birini Mesih'e yönlendirmenin yeterli olmadığını biliyordu. Ruhani çocukları olgun öğrenci olmazsa çabalarının boşuna olduğunu düşündü. Ve olgun öğrenciler hayatlarını başkalarında yeniden üretir—kalıcı meyve verirler. Şunu unutmayın ki, Pavlus, Rab'be yönlendirdiği inananlara yazıyordu ve onları "yaşam sözünü tutmaya çalışırken ki Mesih'in gününde yücelik için sebep olsun" diye öğütledi; çünkü boşuna koşmadım, emek boşuna çalışmadım" (Filipililer 2:16). Bu endişesini 1 Selanikliler 3:5'te tekrarladı: "... artık dayanamadığımda, imanınızı öğrenmek için gönderdim. Bir şekilde küçüleyicinin sizi zorlamasından ve çabalarımızın boşuna olmasından korkuyordum" (NIV). Ve Galatyalı inananlara şöyle yazdı: "Sizin için korkarım, belki de sizin için boşuna uğradım" (Galatyalılar 4:11).

Pavlus, ünlü misyonerlik yolculuklarının boşa gitmiş olabileceğini nasıl ima edebilirdi ki, sonuç bu kadar çok yeni Hristiyan olurken? Neden havari, sürüsünün bedensel ya da dünyevi olabileceği ihtimali üzerine acı çekti? Sebep açık. Pavlus, İsa'nın tavizsiz olduğunu biliyordu: ya kişi kendine ölür ve üreler—ya da Mesih'in takipçisi değildir. İsa başka seçenek bırakmadı. Mesih kendisi öğrencilerine şöyle derdi: "... Sizi meyve vermeniz için seçtim—kalıcı meyve..." (Yuhanna 15:16, italik eklenmiş). Sadece bilgisiz veya olgunlaşmamışlar iyi işlerle o kadar meşguldür ki, ruhani çocuklarını üremeye yetiştirmeye vakit bulamazlar. Hiçbir olgun Hristiyan ruhsal olarak kısır olmakla memnun değildir. Hayatınızı bir an inceleyin. Bugün Tanrı ile yürüyen ve başkalarına Mesih'te sahip olduğu doluluğu sizin hizmetiniz sayesinde paylaşan bir kişi var mı? Bir adam mı? Bir kadın mı? Değilse, verimli olmamışsınız. Belki sadakatle kiliseye gidiyorsunuz, koroda şarkı söylüyor, rehberlik eder, gençlik grubuna sponsor olursunuz ya da yaşlı, diyakon ya da hatta pastör olarak hizmet edersiniz. Her gün tanıklık edebilir veya grup İncil çalışmaları öğretebilirsiniz. Bunlar takdire şayan etkinliklerdir ama yüksek çağrınızı yerine getiremezler. Aktivite, itaatin yerini tutamaz; meşgullük, üremeyi değiştiremez. Bir işlevsel öğrenci, Kiliseyi inşa etmekte bir dizi bedensel inanandan daha değerlidir. "Hristiyan işinde" o kadar aktif olma cazibesine karşı koyun, ki krallığın işini ihmal edin. İsa'nın öğrenci yetiştirme görevi ışığında önceliklerinizi yeniden değerlendirin. Disiplin konusundaki bağlılığınız, Mesih'in fedakar fedakarlığına yanıt olarak Tanrı'ya olan sevginizle doğurur. Minnettarlığınız, Tanrı'ya çok meyve vererek yücelik getirmenizi sağlar. Ruhsal çoğaltma her öğrencinin samimi arzusu ve sorumluluğudur (Yuhanna 15:8). Ne yazık ki, birçok inanan bu temel üreme taahhüdünü yapmakta tereddüt eder. Şeytan bize bizim öğrenci yapacak kadar iyi olmadığımızı söyler. Ama kandırılmasın. Başkalarını müritlik yapmaya sizi nitelikte kılan iyiliğin değil, içindeki Mesih'in mükemmelliğidir. Ne bildiğin değil, tanıdığın Kişidir. Eğer kendin için öldüysen, Mesih karakterini senin aracılığıyla yeniden üretecektir. Tanrı'nın Ruhu, Pentikost'ta güç ve cesaretle vaaz vermek için Mesih'i üç kez reddeden aynı Petrus'u kullandı. Tanrı'nın iradesini artan bilgiye itaat etmeye gönüllü olarak kendini adadığında, Mesih zayıflığını güce dönüştürür. Mükemmel olana kadar beklersen, asla öğrenci olamazsın. Ama inançla dışarı çıktığında, Tanrı krallığını senin aracılığıyla inşa edecek. Şimdi bir uyarı eklemek istiyorum. Disiplin yapmak, sürekli bir kendini ölüme bağlılık gerektirir. Pavlus şöyle der: "Çünkü biz yaşayanlar, İsa uğruna sürekli ölüme teslim ediliyoruz ki, İsa'nın hayatı ölümlü bedenimizde de ortaya çıksın" (2. Korintliler 4:11). Yuhanna ekler: "... kardeşlerimiz için canımızı feda etmeliyiz" (1 Yuhanna 3:16 NIV). Terbiye vermek zor bir iştir. Pavlus, her insanı Mesih'te tamamlanmış olarak sunmak için "çalıştı" (Koloseliler 1:28,29). Öğrenci, hayatını öğrencisine adamaya söz verir: "... size sadece Tanrı'nın müjdesini değil, kendi hayatımızı da aktarmaktan memnuniyet duyduk..." (1. Selanikliler 2:8). Ruhani ebeveynlik yıllarca haftada çok saat gerektirir. Duygusal enerji harcamayı gerektirir. Pavlus sorar: "Ben zayıf olmadan kim zayıftır? Kim günaha sürüklenir, benim yoğun ilgim olmadan?" (2. Korintliler 11:29). Hayatını başkasına dökmek, tüketici bir yatırımdır. Tanrı'nın önünde disiplinli bir ilişkiye söz verme, bedelini saymadan yapma.

s. 81-83

Adım 6: *Kişisel dua isteklerini paylaş, sonra her kişi diğerinin istekleri için dua eder.*

Kaynak: Bir Öğrencinin Yetişilmesi Dr. Keith Philips tarafından. Fleming H. Revell Company tarafından yayımlanmıştır, 1981. ISBN 0-8007-1181-5. Giriş Robert E. Coleman tarafından. İçerik (çalışma soruları hariç) kitaptan revizyon olmadan alınmıştır.
Revize 20261012